

virkelig i den Grad at vise hen til et andet Resultat end det, den ærede Forslagsstiller har villet opstille, at jeg endog er i Forlegenhed med nogetsomhelst egentligt Modbeviis, thi jeg seer ikke, hvad der skulde modbevise i hele denne Sag.

Forslagets § 2 er ligeledes en af de Bestemmelser, som ikke blot gaae udenfor Grundloven, men og imod Grundloven. Jeg vil ikke sige, at det, der er udenfor Grundloven, altid er i mod Grundloven, men i det foreliggende Tilfælde gaaer efter min Overbeviisning Forslaget ikke alene udenfor Grundloven, men ogsaa mod Grundloven. Grundlovsbestemmelsen i § 52 om Finantsforslagets Charakter og Indhold siger jo, som det vil erindres, at Forslaget skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter for det følgende Aar, at det skal behandles først i Folkethinget, at forinden Finantsloven er vedtaget, maae Skatterne ei opkræves, samt at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i samme. Nu beder jeg erindret, at den almindelige Etilling, hvori de 2 Thing staae, er en Lighedstilling; en Undtagelse herfra har Grundloven hjemlet, deels til Fordeel for Folkethinget og deels til Fordeel for Landstinget. Det Sidste er i en Retning, som ikke vedkommer os her, nemlig med Hensyn til Sammensætningen af Rigsretten; det Andet, det, som vedkommer os her, er Finantslovens første Behandling i Folkethinget. Medens Lovforslag ellers kunne fremmes først ligesaa vel i det ene Thing som i det andet, saa er her altsaa stiftet et Privilegium for Folkethinget, men det kan aabenbart ikke være rigtigt at ville anvende en udvidende Fortolkning, som er i Strid med hele den øvrige almindelige Lovgivnings Aand ved Anvendelsen af dette Folkethingets Privilegium. Og dog har den ærede Rigsdagsmand i høi Maade villet gjøre en saadan udvidende Fortolkning gjældende. Medens § 52 kun taler om Finantsforslag og viser, hvad der forstaaes ved Finantsforslag, nemlig et Forslag, der indeholder et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, som skal være vedtaget, forinden Skatterne opkræves, og som skal hjemle de Udgifter, der skulle afholdes, saa gaaer den ærede Rigsdagsmand i

denne Paragraph meget, uendelig meget videre. Han bringer for det Første Skattelovene ind under Finantsloven, saaledes at der ved Siden af den almindelige Vedtagelse af Skattelovene skulde finde en speciel aarlig Finantslovvedtagelse Sted af samme, uagtet § 52 dog, og det med velberaad Hu, hvad de, der blot nogenlunde have Forhandlingerne fra 1848—49 nærværende, ville erindre, kun siger: „forinden Finantsloven er vedtagen, maae Skatterne ei opkræves“. Det var netop den bestemte Tanke, som dengang gjorde sig gjældende, og som med nogen Afvigelse fra Udkastet fandt sit Udtryk i disse Bestemmelser, at man vilde holde Finantsloven borte fra Skattelovene, at man ikke vilde tilstede, at Skattelovene blev hævede eller forandrede under Finantsbehandlingen. Det er overhovedet klart, at der netop efter § 52 er en bestemt Forskjel mellem Indtægter og Udgifter, og det kan ingenlunde siges, at man ikke skulde være berettiget til at faae en Indtægt, som ikke er opført paa Finantsloven, hvorimod Udgift skal være hjemlet ved Finantsloven. Hvad angaaer Skatterne i Almindelighed, saa indeholder Finantslovens Antagelse en almindelig Hjemmel til Skatteopkrævning efter de til enhver Tid gjældende Skattelove. Ligeledes gaaer den ærede Rigsdagsmand meget videre med Hensyn til Forstaaelsen af Begrebet Finantsforslag, end der paa nogen Maade er hjemlet i Grundloven eller i den hidtil fulgte Praxis, selv den strenge Praxis, der i den seneste Tid fra Folkethingets Side er bleven indstiftet og fulgt, naar han nemlig vil have Love, som hjemle en eller anden Udgift, bragte ind under Finantsforslaget. Det vil jo erindres, at det er et Spørgsmaal, hvorom der maaskee kan være nogen Tvist, navnlig mellem de 2 Thing, og hvorom jeg derfor naturligvis er opfordret til at udtrykke mig med nogen Forsømmelse, men selv den videstgaaende Paastand, som det kan siges, at Thinget har tilegnet sig, er dog sandelig den, at den meget omtalte Bevillingsclausul vilde være at tilføje, dersom en Lov, som hjemlede Udgifter, først blev foretaget i det andet Thing, derpaa kom her og forøvrigt vandt Thingets Bifald. Naar Forslagets § 2